

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 11 4/6 - 17/6

1977 5. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

LO-KONGRESS UTEN REEL OPPOSISJON:

Vend LO-apparatet ryggen!

Under parolen "Arbeid - miljø - trygghet for fremtiden" skulle LO-kongressen behandle drøyt 1400 forslag fra 22.-27. mai.

Det umulige og parodiske i saks-mengden blir åpenbar om noen forventet en seriøs behandling av de ulike forslag. En seriøs behandling ville nødvendigvis måtte ta opp LO-apparatets rolle og funksjon i det kapitalistiske system. Men en slik analyse var det

ingen representater som kunne frembringe. I stedet presterte den delen av forsamlingen som - sikkert velmenende - oppfatter seg som arbeiderklassens forkjempere, å fremføre en argumentasjon ut fra den grunnleggende falske forestilling at LO er et nøytralt apparat som kan erobres av og brukes som en kamporganisasjon for arbeiderklassen. Med andre ord: En forestilling om at LO-appa-

ratets karakter avgjøres av den politiske og moralske gehalt hos de personer som innehar maktposisjonene i organisasjonen til enhver tid.

Denne revisjonistiske og i hovedsak parlamentariske oppfatning av statsorganene ga sosialdemokratiet alle kort på hånden. Og den 24. ordinære LO-kongress vil gå over i historien som den kongressen hvor den reformistiske LO-ledelsen fikk gjennom alle vedtak uten noen reell opposisjon.

Sosialdemokratiets offensiv ble konsolidert og bekreftet på alle felter.

SV OG NKP - EN "OPPOSISJON" I TAKT MED DE ØKONOMISKE KONJUNKTURER.

Det ryktes at SV og NKP tilsammen skulle råde over et 20-talls representanter på kongressen. Men disse representanter for den såkalte ansvarlige (eller som Halvorsen uttrykte det: positive) opposisjon må ha falt høyresosialdemokratiet fullstendig om halsen. I allfall var det umulig å bringe noen klarhet i hvem disse "sosialister" og "kommunister" var - eller hva

deres mening måtte være. Sansynligheten taler for at denne "ansvarlige og positive opposisjon" tok opp tråden fra opposisjonslederen Kalheim som

Forts. s. 2

LES...

JON MICHELET
GÅR OVER BORD

side 4

LEDER OM LO-
KONGRESSEN

side 3

SØRØSTASIA III:
LAOS

side 2

NY TARIFFAVTALE OVER HODENE PÅ AVLØSERNE I JORDBRUKET!

I løpet av det siste året har landarbeidernes antall økt eksplosivt p.g.a. en ny tilskuddsordning til jordbruket. Den proklamerte hensikt med ordningen er å gi bøndene muligheter til ferie og fritid ut fra et konstruert rettferdighetsprinsipp.

Fra 5/5 1977 trer en ettårig "prøvetariff" mellom Skog- og Landarbeiderforbundet og Jordbrukets Arbeidsgiverforening (J.A.) om avløsernes lønns- og arbeidsforhold i kraft. Det eneste som skiller en avløser fra en tradisjonell landarbeider, er at avløseren jobber på flere bruk og er da ansatt i en avløsering. Tilskuddene - som går fra 3000 til 24 000 kr avhengig av buskapsstørrelsen - går til den enkelte jordbruker, og det er slett ikke uvanlig at ringen får mer fra staten enn det blir utbetalt i lønn. Selv om landarbeidernes arbeid blir omtalt (i den grad det er god tone) både i forhold til gårdbrukeren og i produktiv forstand som hjelp eller øvelse, er dette arbeidet nødvendigvis produktivt og verdiskapende

arbeid - det være seg om en frigjør et annet individ eller øker gårdens omsetning.

Forbundet krevde ved forhandlingenes begynnelse fem dagers uke (fri hver helg) for avløserne - noe som førte til "brudd" eller som de sa i mer troverdige øyeblikk: til en pause. J.A. hevdet at dette kravet ville være i strid med avløserordningens ånd (!). Det er med denne ånden som med lignende ånder: maksimal utbytting av arbeidskraft - kvinnelige avløserer som går som hushjelp, hører også med. Kravet om fem dagers uke falt da også ut. Opplegget for forhandlingene har heller ikke fulgt vanlig praksis fra forbundsvise oppgjør, da de lokale foreningene ikke har hatt anledning til å komme med forslag til avtale. Avtalen ble heller ikke sendt til uravstemning, noe som ifølge Skog og Land skyldes tidspress. Nå har forbundet gjort så godt som ingenting for å rekruttere medlemmer, og unnskyldningen er av flere grun-

Forts. s. 5

SVERIGE:

Sosialdemokratiet på frammarsj

Den politiske situasjonen i Sverige er i dag først og fremst preget av sosialdemokratenes offensiv. Det organisatoriske bildet forøvrig er mer sammensatt enn i Norge. Men under fravær av et kommunistisk sentrum i arbeiderklassen ser vi de samme tendensene som her hjemme. To typer organisasjoner opptrer: vens-tresosialdemokratiske organisasjoner som ikke makter å vise noen selvstendig profil i forhold til SAP (som SV i Norge) og småborgerlige nasjonalister (som AKP her i fedrelandet) som i det lange løp må bli støttespillere for kapitalen. Dette framgår av de forsøkene på markering av politiske linjer som fant sted 1. mai.

"SOSIALDEMAGOGI" I FRAMMARSJ

Av de fire tog som gikk gjennom Stockholm 1. mai var som ventet LO/Sosialdemokratenes (SAP) klart

størst. SAP som nå befinner seg i "opposisjon" for første gang på 44 år hadde som ventet mobilisert enormt. Og resultatene uteble da heller ikke: ca: 600 000 mennesker fikk man samlet til sine tog og møter over hele Sverige, bare i Stockholm marsjerte 25 000 under reformismens faner. Aldri siden krigen har SAP kunnet gjennomføre en manifestasjon av liknende styrke.

Men selvfølgelig dreier det seg ikke om noe ønske om selvstendig arbeiderkamp, alt er innrettet på regjeringsspørsmålet. Som Palme sa det i Göteborg: "Det finnes en meget enkel løsning på Fäldins klager. Det er helt enkelt det at den splittede skare som utgjør vårt lands regjering stiller sine plasser til disposisjon."

Demagoger av mindre format var imidlertid ikke i stand til annet enn å rette oppmerksomheten mot valget i -79 (!) og det er naturligvis det det

Forts. s. 5

Husk sommerleiren!

se siste side

Situasjonen i Laos har vært lite kommentert i pressa etter frigjøringen. Nyhetsmedia fattet først og fremst interesse for landet da noen opprørsoldater, støttet av det reaksjonære militærregimet i Thailand erobret to små øyer i Mekong-elva og holdt øyene besatt noen dager før laotiske styrker gjenerobret øyene. Lite er blitt skrevet om den revolusjonære omforminga av det laotiske samfunnet.

Etter mange års kamper mellom Pathet Lao-styrker og USA-imperialismens marionetter i landet, ble

det i 1973 inngått ei fredsavtale, og på grunnlag av denne ble det dannet ei koalisasjonsregjering. Motsetningen mellom de borgerlige og de proletariske kreftene var selvsagt ikke løst ved dette, og kampen mellom frigjøringsbevegelsen, som da kontrollerte hele landsbygda og noen byer i nord og sør-øst på grensa mot Kambuchea, og USA-imperialismens marionetter fortsatte. I 1975 kunne de revolusjonære uten motstand marsjere inn i hovedstaden Vientiane og overta makta. De ble hilst velkommen av begeistrede fol

SØRØSTASIA III: LAOS

kemasser, en lang folkekrig var, kronet med seier, og USA-imperialismen var kastet ut.

Seieren var et resultat av etableringen av en revolusjonær enhetsfront bestående av forskjellige klasser og lag under ledelse av arbeiderklassen og dens revolusjonære parti, Laos' Revolusjonære Folkeparti.

I dag skjer det en revolusjonær omforming av det laotiske samfunnet. Overalt diskuteres det hvilken politikk det nye Laos skal føre ut, for første gang i Laos' historie deltar massene i utforminga av politikken. Krigsødeleggelser repareres, og grunnlaget for en industriell utvikling legges.

Men den revolusjonære omforminga av det laotiske samfunnet skjer ikke uten problemer. Landet, som har 3.5. mill. innbyggere, består av hele 68 forskjellige nasjonaliteter. Stammemotsetningene er heller ennå ikke løst. Den nye regjeringa i Laos har satt seg det mål å slå sammen de forskjellige stammene og etniske gruppene for å løse disse problemene.

Men seieren i 1975 bør ikke bety at landet uhindret og uten innblanding utenfra kan marsjere framover på den revolusjonære veien. Mens USA-imperialismen i dag er fullstendig uten innflytelse i Laos, øker den andre supermaktas, Sovjets, inn-

flytelse. Ved sin økonomiske "hjelp" forsøker sosialimperialismen bevisst å vinne innflytelse i landet, som den gjør i alle land som frigjøres fra USA's grep. Det er opp til Laos' Revolusjonære Folkeparti å avvise den sosialimperialistiske trussel, og dette avhenger igjen av bevissthetsnivået hos det laotiske folket. Bare tida vil vise om Laos vil være i stand til å avsløre Sovjets hensikter. Derfor er det viktig at vi som kommunister støtter den revolusjonære oppbygginga i landet samtidig som vi klart påpeker den fare som den russiske sosialimperialismen representerer.

VEND LO-APPARATET... Fortsatt fra s.1

på forrige LO-kongress i sitt siste innlegg berømmet Aspengren og LO-ledelsen for kloke og sindige avgjørelser(!).

For disse partier er LO-kongressen fullstendig avslørende. Fra en stilling som pådriver i reformistisk retning gjennom å stille illusjonskrav og love arbeiderne resultater under høykonjunktur, er SV og NKP i en tid med kriserammet kapitalisme ramlet sammen som en skinnfell - uten mulighet til å legge frem noen politikk overfor LO-ledelsen. Og årsaken er selvfølgelig at disse partier ut fra sin stilling i klassekampen ikke vil være i stand til å stille opp noen taktikk for arbeiderklassens selvstendige kamp. Men man kan heller ikke forvente at SV og NKP skal fremføre en faglig politikk som nødvendigvis måtte rette seg mot partiene selv.

KONFRONTASJONEN AKP - LO-LEDELSEN MED MORALSKE UNDERTONER OG BIBELSKE OVERTONER,

Uten de fem AKP'ere fra Oslo Jern og Metall ville kongressen neppe vært særlig tjenlig for sosialdemokratiets valgkampoffensiv. Overfor SV og NKP's knefall på punkt etter punkt var det få politiske poenger å hente.

Aspengrens utfall mot Steigan og koryfear var imidlertid sikret god pressedekning. I så måte representerte LO-kongressen også en sansynlig styrkning av småborgerskapets mest militante fortropp. Aspengrens utfall kunne nemlig gi det inntrykk at AKP markedsfører en politikk som går mot klassesamarbeidet, og som gir utviklingsmuligheter for arbeiderklassens kamp. Det er grunn til å forvente at dette propagandamessige interessefellesskapet mellom AKP og sosialdemokratiet vil manifestere seg stadig oftere.

Men konfrontasjonen AKP/LO-ledelsen er for arbeiderklassen fullstendig uinteressant. AKP'ernes kritikk mot at et forslag om Svalbard var plassert under internasjonale spørsmål fordi dette måtte tolkes som om Svalbard ikke var norsk landområde, eller deres kamp for nynorsken begrunnet i de vanlige høflighetsregler(!) - nemlig at skriv til LO på nynorsk bør besvares "i samme målføre" -

er nettopp ikke arbeiderklassens kamp krav.

AKP's analyse av LO-apparatet er som bekjent at det gjennom personutskiftninger på topp-plan skal gjøres til en kamporganisasjon, at det er ledelsens moralske svik overfor arbeiderklassen som gir fagapparatet dets karakter. Konfrontasjonen AKP/LO-ledelsen kunne med dette utgangspunkt ikke bli saklig politisk, men moralsk og gjerne i bibelske vendinger.

Pål Steigan kunne derfor i "Klassekampen" oppsummere kongressen med at Aspengren var en så bøllete og moralsk fordervelig person at den analyse partiet bygger sin faglige politikk på, etter all sansynlighet og til overmål ble bekreftet. Han rapporterer videre at mange utsendiger kom og uttrykte sympati med AKP'erne etter Aspengrens "bøllete" fremferd. Derfor ble kongressen et nederlag for Aspengren.

Og det er nettopp poenget - for et parti som bygger sin politikk på så personlige sympatier og antipatier må slike sympatierklæringer oppfattes som en seier.

AKP's manglende forståelse av LO-apparatets karakter kommer ikke minst klart frem ved partiformannens "analyse" av hvorfor avstemningene ble som de ble, nemlig manipulasjoner ved dirigentbordet. Salen var altså i hovedsak egentlig enig med AKP, men fikk ikke lov til å uttrykke enighet(!). Man kan etter dette godt breide Aspengren for å skjelle ut AKP'erne, men ikke for måten det ble gjort på. Skulle Aspengren ta en konfrontasjon med AKP måtte det få denne formen. Noen prinsipiell politisk konfrontasjon kunne det ikke bli. AKP representerer ingen prinsipiell annen faglig politikk enn LO-ledelsen.

Konfrontasjonen AKP/LO-ledelsen er en kamp på liksom, en "kamp" om personutskiftninger.

VÆR PÅ VAKT MOT ILLUSJONENE OM OPPGJØRSFORMENE.

Fra et femtitalls foreninger og klubber var det innsendt forslag for forbundsvise oppgjør. Forbundsstyrenes innstilling til disse forslagene var over alt: "Tiltres ikke." I stedet var

det fra forbundsstyrene full oppslutning om Sekretariatets forslag til vedtak: "I samsvar med representantskapets vedtak fra 1971 om oppgjørsformene understreker Kongressen at oppgjørsformen må tas stilling til foran hvert tariffoppgjør, idet en ser denne i sammenheng med den økonomiske situasjon og de oppgaver som stilles i forgrunnen i tariffoppgjøret."

Det var på dette punktet høyresosialdemokratiet møtte mest "motstand". SV/NKP og AKP gjorde her felles front mot kombinerte oppgjør og fikk også betydelig støtte fra såkalt uavhengige representanter. Men denne motstanden representerte på ingen måte noen politisk front mot den korporative utvikling den kombinerte oppgjørsformen er et av uttrykkene for. I så fall ville den perspektiv- og kritikkløse oppslutning om forbundsvise oppgjør være bevisst å føre arbeiderklassen bak lyset.

Den senere tids streikekamper har til fulle vist at forbundene ikke er noe kampredskap for arbeiderne, men snarere utøver en mer desentralisert form for LO-ledelsens lammende grep om arbeiderklassen. Tor Aspengrens uttalelse før kongressen om at det i 1978 kunne være aktuelt med forbundsvise oppgjør for at forbundene kunne få en følelse(!) av makt, peker i samme retning.

Alle illusjoner om at forbundsvise oppgjør er nok i seg selv, må konsekvent tilbakevises. Når nå den nye LO-ledelsen ikke vil binde seg til den kombinerte oppgjørsformen, men godt kan tenke seg forbundsvise oppgjør med en viss statlig samordning som Halvorsen uttrykker det, betyr ikke dette at den korporative kontrollen med arbeidskraften svekkes - eller at LO under Halvorsen vil fremme en politikk i mindre sosialfascistisk retning. Uten at arbeiderne utnytter forbundsvise oppgjør til å reise kamp og organisere seg i full selvstendighet også overfor forbundsledelsen og avviser enhver innblanding fra forbundenes side, vil forbundsvise oppgjør kun bety en mer tildekket og effektiv form for statlig kontroll med arbeiderklassen gjennom LO.

For å kunne gjøre dette må arbeiderne også vende ryggen til den illusjonspolitikken SV/NKP og AKP representerte på LO-kongressen som overalt ellers.

I praksis viser denne politikken seg som en direkte støtte til sosialdemokratiets korporativiseringsfremstøt.

MED HALVORSEN FOR FREDSK MED HALVORSEN FOR FREDSPLIKTEN

Avd. 8, Rogaland, i Norsk Elektriker- og Kraftstasjons forbund fremmet følgende forslag: "Hovedavtalens §2 og Arbeidstvistlovens § 6 endres slik at det etter samråd med forbundene gis mulighet til å streike i forbindelse med lokale lønnsforhandlinger med den enkelte klubb."

Tor Halvorsen fant dette forslaget så farlig at han i sitt innledningsforedrag om Hovedavtalene fant det nødvendig å vie det stor plass, fordi "det er tvil om misforståelser ute og går om hvilken viktig og sentral rolle fredsplikten spiller i vårt lovverk og avtaleverk". Og skal vi tro Halvorsen er nettopp fredsplikten grunnlaget for all fremgang for arbeiderklassen: "Hvis vi forlater systemet med fredsplikt i tariffperioden, kan resultatet bli kaos i norsk arbeidsliv. Fagbevegelsen vil tape sin slagkraft og måtte oppgi posisjoner vi har nådd frem til etter langvarig og seig historisk kamp".

Etter denne grove historiefalskning og skamrosingen av en lovparagraf som er den helt sentrale hjørnesteinen i fagapparatet og statens svinebinding av arbeiderklassen, burde det være klart hvem LO-kongressen tenker på med mottoet "trygghet for fremtiden". Det må være kapitalen som skal forøke sine profitter i fred og trygghet - uten forstyrrende streikekamper.

Vi tror Halvorsens forventninger vil bli gjort til skamme. De siste års streikekamper viser at arbeiderklassen evner å organisere sin kamp selvstendig både over kapitalen og LO-apparatet.

Ikke minst derfor er det grunn til å advare mot den legalistiske troen på muligheten av å reparere LO-apparatet gjennom å endre lovverket slik avd. 8's forslag er et uttrykk for. Forslaget inngir også illusjoner om forbundenes rolle og karakter. Arbeidere i kamp må nettopp ikke be om forbundenes innblanding eller "samråd med forbundene", men tvert om bekjempe et-

Forts. siste side

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.
Røde Fane pr. år - kr. 28.
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. a
Røde Fane kr. 38.- pr. år

LO'S HANDLINGSPROGRAM - KRISELØSNING FOR KAPITALEN

Erik Damman og populistene over hele landet kan glede seg - deres ideer har blitt forstått av LO-ledelsen.

For arbeidsfolk derimot er angrepet på deres økonomiske interesse allerede et faktum.

For fire-fem år siden startet den grønne bølge i Norge, populisme og økologi var sentrale begrep, og kampen rettet seg mot det industrialiserte samfunn, mot "veksten", mot forurensning, mot sentralisering - kort sagt mot alt det som smaker av kapitalisme og dens utvikling.

Populistenes ønske var først og fremst å stanse utvikling av det kapitalistiske samfunnet, m.a.o. å konservere kapitalismen. Det vil si: Dreie historiens hjul tilbake slik at de kunne komme i kontakt med naturen, med jorda og lignende primitive relasjoner.

Som man ser dreier det seg om å bekjempe de to klassene som bygger på, og eksisterer i kraft av den moderne industri, nemlig kapitalist og arbeiderklassen. Det dreier seg således om småborgerskapets kamp for å overleve som klasse. Som et ledd i dette forsøkte man å endre arbeidernes oppfatninger om stadig forbedret levestandard som målsetning. Arbeiderne måtte ikke tenke så mye på kroner og ører het det, man måtte heller, som

populistene selv, konsentrere seg mer om miljøproblemer. Dette som erstatning og for å avlede kampen for bedre levestandard.

For å unngå misforståelser vil vi slå fast at vi selv sagt ikke er imot kamp for forbedret miljø, f.eks. på arbeidsplassen, men for oss kommunister står dette ikke i motsetning til kampen for høyere lønn.

Det er ikke bare kommunistene og populistene som er interessert i problematikken omkring disse spørsmål. Sosialdemokratene og borgerne er også i høyeste grad interessert. Dette ble tydelig demonstrert på LO-kongressen og ikke minst av den nye LO-formannen Tor "Smiling" Halvorsen i hans innledningsforedrag om "Handlingsprogrammet og faglig regnskap". Her heter det bl.a.: "Det stilles ikke lenger reservasjonsløst krav om sterk økonomisk vekst, vesentlig høyere forbruk eller andre materielle forbedringer. Handlingsprogrammets sentrale budskap er krav om høyere livsstandard". Dette er klar tale. Den nominelle lønnsøkningen skal bli mindre til fordel for "høyere livsstandard". Slik forsøkes grunnlaget lagt for reallønnsnedslag. Dette er hardt tiltrengt politikk for kapitalistene i en krisetid.

Av de mer konkrete utslagene av denne kriseløsningspolitikken kan nevnes LO-ledelsens ønske om å forlenge ferien med en uke, mens det ikke stilles noe krav om å øke feriepengene. Det skal vurderes nærmere i løpet av kongressperioden, - som "Smiling" Halvorsen så elegant formulerte det.

I praksis vil dette si at arbeiderne skal permitteres en uke som til gjengjeld kalles for ferie. Det vil si at arbeidsfolk skal fratas en ukes inntekt. Her får Halvorsens og populistenes begrep om livsstandard vist sin reaksjonære karakter. Kravet om lengere ferie må selv sagt knyttes sammen med krav om økte feriepengene - slik det også gjøres i grunnplanorganisasjonenes krav til kongressen. På den annen side har vi ingen vanskeligheter med å se at LO-ledelsen engang i framtida, og da i forbindelse med en høykonjunkturperiode og et forsterket krav fra grunnplanet, vil gå sterkt inn for en økning av feriepengene.

Den politiske gevinst som LO/DNA kan høste på et slikt utspill kan til sine tider være like verdifull som kapitalens økonomiske gevinster er idag. En slik taktikk får alle andre for kjempere for det bestående samfunn

til å se ut som rene amatører.

Det må slås fast at det ikke er første gangen en borgerlig politikk kjøres ut mot arbeiderklassen gjennom en småborgerlig bevegelse og med hjelp av småborgerlig ideologi. Det er da også småborgerbevegelsens egentlige oppgave.

+++++

Dette nummer av den røde Arbeideren er noe forsinket på grunn av pinsen. Redaksjonen beklager dette. Fra og med neste nummer som kommer den 18. juni tar vi sommerferie. Første høstnummer kommer den 13. august.

Red.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.: Postboks 2863
Kampen, Oslo 5
Tlf.: 37 63 60

AKERSHUS: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2006 Løvenstad

BUSKERUD: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 B
3000 Drammen

TELEMARK: Harald Baun
Grønlynn. 18B,
3900 Porsgrunn

VEST-AGDER: Jan Erik Ryen,
Kongens gt. 48,
4600 Kr. sand.

SØR-TRØNDELAG: Ingmunn Eidskrem
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim

NORD-TRØNDELAG: Ragnar Kristiansen
7510 Skatval

BERGEN: Morten Simonsen,
Sollia 3,
Øvstun,
5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

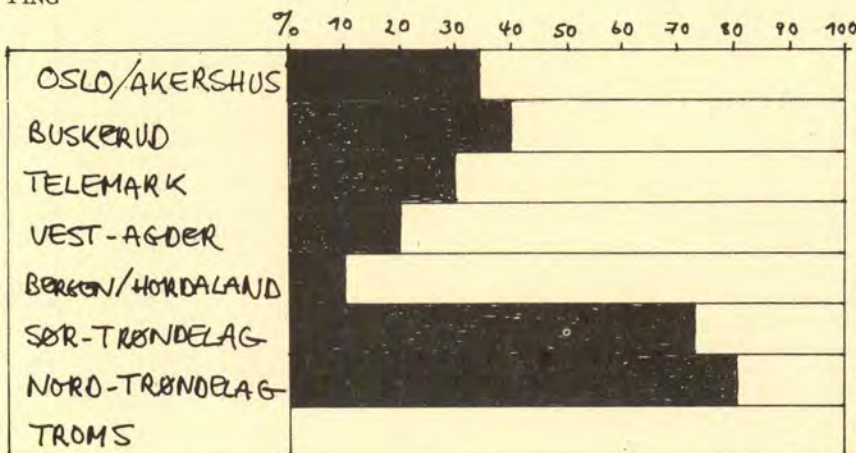
BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TRONDHEIM: Postboks 1886
Jarlesletta
7000 Trondheim

TROMSØ: Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE
UNGDOMSGRUPPER (MLU)
Postboks 41, 1345 Østerås

ABONNEMENTSKAMPANJEN: UHELDIG TENDENS TIL AVSLAPNING

Når det gjelder ikke-medlemmer av K.A. og KUL, oppfordrer vi til å bruke vervetalongen nedenfor ved verving av nye abonnenter. Legg ved særskilt melding om hvem som må tilsendes egen innbetalingsblankett og om hvem som har betalt. Innbetalte penger settes inn på postgirokonto nr. 20 68 427 (K.A., Distribusjons- og

abonnementskomiteen, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5), og blanketten merkes drA 77. Tegn gjerne gaveabonnenter!

Hvis den enkelte verver etablerer seg som konnleksjonær for et gruppeabonnement, føres dette samt antallet opp i stedet for navn.

Medlemmer av K.A. og KUL sender særskilt melding slik de har fått beskjed om gjennom internt skriv.

Abonnementspris pr. år er kr. 30,-

Nyvervede abonnenter:

1. Navn:.....
Adresse:.....

2. Navn:.....
Adresse:.....

Verver:
Navn og Adresse:.....

Kampanjen for at samtlige lesere av den røde Arbeideren skal skaffe to nye abonnenter hver, fortsetter. Samtidig har samtlige medlemmer av K.A. og KUL fått i oppgave å skaffe minst 5 nye abonnenter hver. Vi bringer i hvert nummer fylkesvise oversikter over oppfyllingen av denne kvoten i prosent.

Inspirert av framgangen forrige gang skrev vi at målsettingen burde nås før sommerferien. De siste to ukers verving viser imidlertid så liten økning at dette må modereres til at målsettingen må nås innen utløpet av ferien. Ferietida skulle være gunstig for økte anstrengelser på dette feltet, og ikke føre til avslapping.

Siste 14 dager har Oslo - som nå på grunn av vansker med å skille er slått sammen med Akershus - økt fra 28,7 til 34,3%, Buskerud har økt fra 20 til 40%, Telemark har sammen med Sør- og Nord-Trøndelag stått på stedet hvil, mens Vest-Agder og Bergen/Hordaland har økt med henholdsvis fra 10 til 20% og fra 5 til 10%. - Troms er et eget og sørgelig kapittel for seg, ved fortsatt å skilte med null - 0 - oppfyllelse av kvoten. Hvor lenge har kameratene der oppe tenkt å befinne seg i denne lite flatterende posisjonen?

Når det gjelder kampanjen for lesere som er ikke-medlemmer av KA og KUL, kan vi denne gangen melde om flere nyvervede abonnenter i Vestfold og Rogaland - noe som er svært positivt på bakgrunn av vår manglende organisasjon i disse fylkene.

JON MICHELET GÅR OVER BORD

OM NORSKE FJELL OG PSYKISK EGENART

Utenlandske venner undrer seg djupt over nordmenns forhold til vinter og fjell. I januar og februar besverger vi vinteren, lovpriser lyset som er på veg og slenger snøskuffa i femte veggen etter hvert snøfall. I fjellet er det bare rot, ras og sperra pass og fjelloverganger med fjorten meter høye brøytekanter.

Men så kommer påska. Da begynner millionmassene en vanvittig jakt på den vinteren som vi nettopp er blitt kvitt i lavlandet der krokus og hestehov titter fram. Helt opp i 2000 meters høyde forfølger hordene snøen, ruller seg i den og jubler fornøyd.

Hvorfor er det sånn? I boka «Marxismen og det nasjonale spørsmål» legger Josef Stalin fram kriteriene på hva en nasjon er. Et kriterium er at det finnes en felles psykisk egenart. Dette er noe som alle slags opportunist, revisjonister og trotskister holder mye leven og moro med. «Psykisk egenart» roper de, «aha-ha». Nasjonalromantikerne i AKP vil ha fram bunaden og neverluren. Og jage folk ut i villmarka på ski! Noe så dumt og trott.

Nei, vi blir liggende på sofaen og studere siste skrik i analytisk-strukturalistisk-degenerertofobisk-pedagogikk vi! Da blir det nok fred i verden.

At vi i Norge liker fjell og påskesol over viddene er ikke noe mysterium. Det er mye fjell her. Dette skiller landet skarpt fra Holland, for eksempel. Tankegangen og virksomheten til hollenderne er derfor prega av kampen mot havet som strømmer inn og oversvømmer åker og eng, en trussel som det må bygges diker mot. Når dikene er reist med heltemodig innsats fra de arbeidende massene vil de ha en bevissthet som er forma av tankene på og arbeidet med diker. Nå i påska har hollenderne reist ut bak dikene sine og plukka tulipanene. Tulipanene er et faktum i Holland, akkurat som skinnbukser er det i Bayern.

Det er bare ei borgerlig vulgarisering og reaksjonær nasjonaljævinisme og rasisme som lager et vrengebilde av nasjonenes ulikheter, stempler hollenderne som tullinger i tresko og tyskerne som «hornblåsere». Mens pakistannerne er «morderiske».

Vi tar den psykiske egenarten for det den er. For den norske nasjonen er fjellstrangen positiv. Den styrker folk som blir utbytta ved maskinene i støvete fabrikkhaller, når de først kommer seg til fjells.

Men det er ikke nok at fjella bare ligger der. Adgangen til fjella er sjølsagt nødvendig dersom vi skal få noen glede av dem. I forrige århundre blei fjella lite brukt. I bygdene hadde en fått mer enn nok av hele fjellheimen når en hadde tynt

levebrødet ut av den ved seterdrift, jakt og fiske. Etter hvert blei bygdene tynna ut og småkårsfolk dro inn til byen for å bo i gråbeingårder og bli arbeiderklasse.

Da våkna borgerskapet sin interesse for natur og fjell. Jotunheimen blei besøkt av grosserer med ryposekk og beksøm. Hardangervidda blei kjøpt opp av godseiere. Slik sikra det framvoksende borgerskapet seg en høy grad av kontroll over fjella. Ennå er det slik at de har mye av den. Det er deres luksushoteller, deres 100 000 mål jaktvidder og deres private fiskevann – som de har svindla fra almuen. Her må Ola ennå stå med lua i handa.

Men også arbeiderklassen vokste fram og krevde rett til bruk av fjella. Tenk over hvor mye hard klassekamp det har vært mellom borgere på den ene sida og arbeidere, fiskere og småbønder om retten til å utnytte og bruke den norske naturen! Her har vi mye å kjempe for fortsatt, for fjellet er vårt! I det sosialistiske Albania får arbeidere fra tungindustrien de beste badestrendene. I et rødt Norge skal Fefor og Gausdal bli ferieheim for arbeidsfolk. Og Treschowvidda folkepark! Og alle som arbeider skal ha rett til en full og uavkortet vårferie i naturen. (Slik er det ikke nå – i hvilken industri er full påskeferie regelen for alle arbeidere?)

La oss slutte av med ei lita historie fra Svalbard. På 1600-tallet prøvde de engelske hvalfangerne å få folk til å overvinde for å sikre stasjonene mot dansk-norsk ekspropriering. Ingen ville være frivillig vinteren over der nord. Så blei det sendt opp en kontingent dødsdømte straffanger som blei jagd i land i Krossfjorden. De nekta plent, gikk til spontan sit-down-streik, sto på krava og forlangte enhetlig å bli ført tilbake og hengt i Tower!

Aksjonen seira og de blei tatt hjem fra ødemarka (og visstnok benåda). Men norske fangstfolk, som kom fra et Nord-Norge med is og snø og kalmerte, de har vintra i opptil tretti sesonger i polarheimen. En må være beinhard trotskist for å hyle ut fra sofakroken at et slikt forhold ikke har noe med nettopp psykisk egenart å gjøre. God vår fra

Jon M.

Vi har tidligere i drA behandlet AKP's propaganda for norsk besetelse av Svalbard. AKP's problem i forbindelse med denne propagandaen har vært og er å rettferdiggjøre en imperialistisk nasjonalistisk ekspansjon ut fra rettigheter som ikke selv er knyttet til imperialismen,

Svalbard-visa

Tone: Okie fra Muskogee (amerikansk western).

Svalbard er ein del av Noregsveldet, nordmenn heve eigarrett til det, vikingane radda over øya, dei hørtok både fjordar, fjell og bre.

Russarbjørnen ferdast no på øya, trampar ned kvar flekk av norsk kultur, men nordmenn reiser kamp mot framandfolket, og viser krafta som i folket bur.

Ref:

So gå med i kamp for gamle Noregsveldet, atterreis det i sin gamle skap, borgerskapet er kje nasjonale, men AKP har teke seg på tak.

Folkelege krefter er i siget, leitar etter rasearten sin, Noregs fjell og fjordar formar sinna, ja, formar heile psylen din og min!

Psykisk vesensart det heve folket, Noreg er kje Holland – takk og pris! Hollendarane sankar tulipanar, men nordmenn kviler ut i tindebris.

Ref:

So gå med i kamp etc.

Bonde, proletar og næringsdriver, vakna! – fedrearven står på spel! fylka deg til strid mot framandveldet, og vis dei at du ikkje landet sel!

Ref:

Merknad: Vers fire er beinveges inspirert av ein artikkel Jon M. skreiv i "Klassekampen", 13. april 1977, under overskrifta "Om norske fjell og psykisk egenart". Her heiter det m.a. at "Det er mye fjell her. Dette skiller landet skarpt fra Holland, for eksempel. Tankegangen og virksomheten til hollenderne er derfor prega av kampen mot havet som strømmer inn og oversvømmer åker og eng, en trussel som det må bygges diker mot. Når dikene er reist med heltemodig innsats fra de arbeidende massene vil de ha en bevissthet som er forma av tankene på og arbeidet med diker. Nå i påska har hollenderne reist ut bak dikene sine og plukka tulipaner". Men nordmennene derimot: "Men så kommer påska. Da begynner millionmassene en vanvittig jakt på den vinteren som vi nettopp er blitt kvitt i lavlandet der krokus og hestehov titter fram. Helt opp i 2000 meters høyde forfølger hordene snøen, ruller seg i den og jubler fornøyd".

Vel talt, Jon M!

T.S.

ja ikke engang til kapitalismen. Ut fra dette er AKP blitt tvunget til å operere med et begrep om nasjonen som innebærer at nasjonen ikke er et historisk, borgerlig fenomen, men at nasjonene er like gamle som den menneskelige kultur overhodet.

Ut fra et slikt syn vil de borgerlige nasjonalstater være kronen over historiens verk, da jo nasjonalstaten er det konsekvente politiske uttrykk for nasjonen. Et slikt syn, at nasjonen er det grunnleggende og nasjonalstaten det avledede, er noe av kjernen i nasjonalsosialismens politiske teori.

Etter hvert som AKP på stadig nye måter har prøvd å bevise at Svalbard og Norge utgjør en nasjon uavhengig av den borgerlige epoke, har det blitt klart at hele deres politikk i denne saken entydig hviler på dette nasjonalsosialistiske fundamentet.

I den senere tid har avisen "Klassekampen" trykket en serie artikler som skal vise Svalbards norskhet. Vi har tidligere i drA behandlet noen av disse artiklene, og vist at den argumentasjonen de serverer antakelig er det mest barbariske som noensinne er blitt antatt i marxismens navn. Artikkelforfatteren har antakelig følt dette som en så stor belastning at han etter dette har lagt fra seg enhver argumentasjon. Dette forhindrer imidlertid ikke at hans skribentvirksomhet fortsetter, nå ikke basert på argumenter, men på det som er all taskenspillervirksomhets kjerne, snakke mest mulig og håpe at folk taper hovedspørsmålet av syne.

Klassekampen skriver side opp og side ned om episoder fra innføringen av kapitalistiske produktjonsforhold på Svalbard. Det vitenskapelige skinnnet dette er ment å gi ekspansjonspolitikken baserer seg imidlertid på at folk skal glemme at det som skulle bevises ikke var at det ble drevet kapitalistisk produksjon på Svalbard, men at Svalbard er norsk. Klassekampen bringer lange beskrivelser av hvordan norske arbeidere i begynnelsen av dette århundret tok jobb på Svalbard, og med den logiske frekthet som bare kjenner tegner småborgerskapet, så heter det plutselig at dette viser hvordan Svalbard ble norsk. Det gjelder altså på beste tryllekunstnermaner å pøse på så mange premisser som mulig, slik at ingen merker hvordan konklusjonen kom fram.

NORD I TÅKEHEIMEN

Men det er ikke bare måten å trekke slutninger på som det lukter muggent av i denne saken. AKP har nemlig nå utarbeidet et nytt argument for Svalbards norskhet. I følge dette er Svalbard norsk p.g.a. den norske psykiske egenart. Dette poenget er blitt utdypet i Jon Michelets faste spalte i Klassekampen (nr. 33, 1977). Argumentet går i korthet ut på at Svalbard er norsk fordi bare nordmenn er psykisk i stand til å oppholde seg der over lengre tid. (Man skulle tro at dersom dette var tilfellet, ville Michelets "russerproblem" vært løst. Vi ser i alle fall fram til en forklaring på russernes langvarige nærvær på Svalbard.)

"Hvorfor blei det brukt norske arbeidere?" spør Michelet angående gruvedriften i dette århundret. Jo,

p.g.a. deres spesielle psyke. "For alle som har et materialistisk syn på verden vil det være nokså innlysende at folk som er vant til kulde og mørketid har bedre forutsetninger for å greie seg under til dels ekstreme forhold i arktis enn folk fra Wales og Massachusetts."

I virkeligheten trenger man selv sagt ikke et "materialistisk syn på verden" for å være enig i den slags selvfølgeligheter. Men det Michelet egentlig er ute etter, er ikke at folk fra kalde områder tåler kulde, men at Svalbard er norsk, og det følger vel neppe, selv om det er aldri så kaldt på Svalbard.

Michelet tvinges derfor til å føre inn et formidende mellomledd, som skal føre til å utstå lav temperatur og rett til å gi lover over kalde områder.

Dette er den nasjonale psyke. P.g.a. denne tåler nordmenn kulde, og i kraft av at den er norsk, så er kalde områder norske.

Man kunne like gjerne si at f.eks. folk i Oslo tar mer trikk enn folk i Bergen. Selv om dette er et faktum som er minst like håndfast som de fleste av Michelets fakta, så ville det være mer rimelig for folk med "et materialistisk syn på verden" å forklare dette ut fra at det ikke er trikk i Bergen enn ut fra ulikheter i sjelsevner.

Nå er det jo lite å bygge en antakelse om eksistensen av en norsk sjel på at nordmenn tåler kulde, særlig dersom man i neste omgang ikke kan si annet om denne sjelen enn at den fører til at nordmenn tåler kulde. Michelet føler derfor at han må gi en mer inngående beskrivelse av hvordan det er tatt med denne sjelen.

Han innleder denne beskrivelsen med den samme selvsikrende beundring for det norske folk som fyller alle borgerlige aviser hver påske, nemlig det veldig rare at nordmenn drar til vinter i høyfjellet når det endelig er blitt vår i lavlandet. Det har forøvrig alltid vært typisk for borgerskapet å se på de mest trivielle tingene som de selv foretar seg som noe uendelig merkelig og mystisk betydningsfullt. "Vi som kan gjøre noe så rart må være helt uvanlige og merkelige." Og siden de forekommer seg selv så usedvanlig rare og interessante, så kan de ikke forklare seg dette ved annet enn særlige sjelsanlegg. Michelet derimot, han synes ikke det er det minste rart å dra på påskeferie: "At vi i Norge liker fjell og påskesol over viddene er ikke noe mysterium. Det er mange fjell her." (!) Dette skiller landet skarpt fra Holland f.eks. og lenger ned: "Vi tar den psykiske egenart for det den er. For den norske nasjonen er fjelltrangen positiv".

Nettopp dette er typisk for den personens måte å belegge standpunktene sine på. Utgangspunktet er at han påstår at det finnes en egen norsk psyke, og at påvisning av denne utgjør et argument for den norske nasjonalstats ekspansjon i Arktis, og som "argument" for dette kommer noe løsaktig sludder om at det er mye fjell og vidder i Norge.

Det blir selvsagt ikke med et ord sagt noe om hvorfor denne nasjonale sjel trenger mer livsrom innenfor grensene for å realisere seg.

Til slutt vil Michelet sette kronen på sin teoretiske utredning og tildele folk med et idealistisk syn på verden en gruoem salve: "Men norske fangstfolk" (i motsetning til engelskmenn) "som kom fra et Nordnorge med is og snø og kav mørke, de har vintre i opp til tretti sesonger i polarheimen. En må være beinhardt trotskist for å hyle ut fra sofakroken" (norsk trotskist i sofakroken?) "at et slikt forhold ikke har noe med nettopp psykisk egenart å gjøre. God vår fra Jon M."

SOSIALDEMOKRATIET PÅ FRAMMARSJ • Fortsett fra s.1

gjelder. Da skal "Folkhemmet" gjenopprettes, da skal én borgerlig politikk byttes ut med en annen. Sosialdemokrater jobber langsiktig.

Og skal man dømme etter tendenser, så er det forståelig at Palme har glade dager. I følge gallupen for april har SAP fått øket sin oppslutning fra 47,5 til 49 %, hvilket skulle gi et bra utgangspunkt selv om det nå ser ut til at Vänsterpartiet Kommunisterna (VPK) skal rase ut av Riksdagen. Mens man venter må det jo også føles ganske godt å kunne kjøre ut med voldsomme angrep på en regjeringsspolitikk til forveksling lik sin egen. Og at det går hjem råder det ingen tvil om så langt.

NY "SEIER" FOR SKP

Også SKP var ute og ruslet. At den ekstremt nasjonalistiske gruppa stadig ser ut til å øke farten mot sin harakiri, er noe som av kommunister bare må hilses med glede. Selv om "Gnist" for 29. april kunne rapportere at "læget er utmært" og at stadig flere klubber slutter opp om det "faglige enhetsstoget", har man etter 1. mai ikke lyktes helt i å skjule sin skuffelse. Men selvfølgelig: En seier var det. Organisasjoner av denne typen føler som kjent liten trang til å se realitetene i øynene. Å endre på tallene er imidlertid ikke like lett, selv om "Gnist" gjør sitt beste. Nesten over hele landet gikk deltakelsen tilbake, bare i Stockholm skrumpet man inn med ca. 1000 deltakere.

Noe som kan ha en viss betydning i denne sammenheng er at gruppa dagene før 1. mai sprakk for annen gang i løpet av noen få måneder. Forrige gang var det ei lita gruppe med faglig leder Sture Ring i spissen, denne gang en del av initiativtakerne (!) til det "faglige enhetsstoget" som, under henvisning til sekerisme og at de ville gå med sine arbeidskamerater (dvs. SAP), i et opprop i Aftonbladet oppfordret medlemmer og sympatisører av SKP til å slutte opp om LO-toget.

Det etter hvert temmelig utartede KFML(r) hadde også eget tog i Stockholm. De store masser kom ikke, men det var likevel overraskende at man greide å samle såvidt mange som 600, hvilket er en fordobling i forhold til i fjor. I gruppas hjemby, Göteborg, deltok ca. 2100 i tog og 4000 på møte, det samme som i fjor.

VENSTRESOSIALDEMOKRATISK HAVARI

Nest etter SAP var VPK størst i Stockholm. I motsetning til sine åndsbrødre i SV ser denne organisasjonen ut til å være i stand til å mobilisere, 15 000 gikk i VPK's seksjon, med hundrevis av paroler trygt befestet i det reformistiske tåkelandskap. På tross av stor jubel fra de frammøtte, må det bemerkes at den endeløse rekken av appeller for man kom avgårde minnet mistenkelig om reprise av den første. Og ikke et ord ble sagt som kunne fått en Palme til å tørke gliset.

Men stemningen var opprømt, naturlig nok oppslutningen tatt i betraktning. Med kjennskap til hva som er den vesentligste målsetning i disse miljøer, er det likevel trolig at stemningen sank markant når ledelsen noen dager senere fikk forelagt aprilgallupen hvor VPK var raset ned på 2,5 %, altså 1,5 % under sperregrensa ved riksdagsvalget. "Eurokommunismen" er jo også bare et nytt og mer moderne navn på sosialdemokratiet, så med Palme i "opposisjon" blir det stadig mindre plass for en Lars Verner. Med SAP i regjeringssposisjon er det selvfølgelig mulig å verve noen stemmer på krav om "renhet" og "rettferdighet", når SAP er i opposisjon blir det bare så alt for klart at det bare dreier seg om fraksjoner innen samme "bevegelse".

OM Å ANALYSERE SOSIALDEMOKRATIET

IVPK's tog deltok også Förbundet Kommunist (FK) og Kommunistiska Arbetarförbundet (KAF), svensk seksjon av Fjerde Internasjonale, begge i egen seksjon. For FK gikk noe i underkant av 1200 og for KAF ca. 1050 (utrolig nok: "Internasjonalen" greide bare å telle til 900! ?!).

Det totale knefall for SAP og VPK må ble vitne til ved disse såkalte revolusjonære organisasjonenes formøte, trådte langt over grensene for det man i teaterhistorisk litteratur kan finne under betegnelsen farse.

Hos trotskistene fikk vi høre at "det som karakteriserer LO og SAP er å nekte å mobilisere arbeiderne mot borgeroffensiven, dette under henvisning til at det ikke går og at vi må vente til valget." Videre: "at LO gjennom bare å velge SAP som samarbeidspartner splitter arbeiderfronten."

Satt i sammenheng med en analyse er dette like riktig som det ellers er feil. Men trotskistene har ingen analyse av sosialdemokratiet, og de kommer følgelig ikke lenger enn til å hulke over hvor "slemme" og "umoralske" sosialdemokratene er. Dermed er de allerede i utgangspunktet avskåret fra å forstå det faktum at LO-byråkratiet ikke kan, at LO-apparatet ikke har interesse av å mobilisere ut over de rammer som kan føre SAP tilbake til taburettene. At dette er for vanskelig for trotskistene avsløres tydelig av følgende oppsiktsvekkende påstand: LO/SAP "har ikke innsett at kampen og interessene er felles." Altså: sosialdemokratene forstår ikke sine egne interesser, Palme er "dum"!!

Dette er trotskistenes "analyse" av sosialdemokratiet. Blen-

NY TARIFFAVTALE ... Fortsett fra s.1

ner uholdbare og uakseptable.

De lønninger som nå er fastsatt, er et merkbart framskritt sett i forhold til de tidligere tariffene, som verken var til å dø eller leve av. Men lønnsforskjellene er alt for store - på lønsskalaen uten agronomutdannelse er forskjellen på topp og bunn 13 000 kr, med agronomutdannelse 11 000 kr. Sett under ett kan det være 19 000 kr. i forskjell på samme jobb (fra 48 780 til 67 425 kr).

Den største forbedringen ligger i den fastsatte minstelønn på 48000. Men dette er lønninger som allerede har presset seg fram p.g.a. den store etterspørselen etter landarbeidere, så de framskritt som her har skjedd kan ikke tilskrives Skog og land, og like forståelig ikke vært noe problem for J.A. å godta. Og dessuten kan en risikere å få en arbeidsdag som strekker seg over 12 timer (6.00 - 18.00) uten tillegg for ubekvemt arbeidstid, samt altverden av grisearbeid uten samstillegg - i de nevnte lønninger er også hellegodtgjørelse inkludert.

I punkt 3 i overenskomsten står det en virkelig frekk en: "Avløserordningen er froholdvis ny, og partene ønsker å vinne erfaring bl.a. med hensyn til hvorledes tidligere øvelse som gårdsarbeider eller røkter bør godskrives som praksis på lønsskalaen for avløser." Denne bestemmelsen representerer akkurat i dag ingen fare, men må ut av avtalen forttest råd. En bør ikke ha lang erfaring for å forstå hvem som ville være de første til å benytte seg av en slik passus så fort situasjonen endrer seg. Avløserordningen er både et frieri overfor småborgerskapet og et middel til å dempe arbeidsløsheten, og kan også på relativt kort tid falle bort, noe som tildels innrømmes i departementets vurdering av Stortingsmelding 14 om landbrukspolitikken

det av panikk overfor en erklært borgerlig regjering og med et sosialdemokrati i frammarsj, reagerer trotskistene med å erklære seg selv for sosialdemokrater, og det offentlig.

Ellers var det ikke grenser for den vrede man lot skylle ut over Arbeidsskjøperforening og regjering. Dette er selvfølgelig bra, men på ingen måte tilstrekkelig. Vrede er sjelden det.

Når det gjelder VPK, som man gikk i tog med, falt ikke et ord. Tydeligvis følte man liten trang til å kritisere denne organisasjonen eller til å forklare for sine sympatisører hvorfor man fant det riktig å gå i tog med "eurokommunistene". Hvorvidt årsaken er at man betrakter VPK som "snilt" og "klokt", skal vi ikke uttale oss om, men utelukkes kan det neppe.

Ettersom FK på sitt møte bare spilte variasjoner over samme tema, har det liten hensikt å behandle gruppa separat.

Revolusjonæres oppgave må være å presentere et alternativ til reformismen, ikke å slutte opp i dens rekke. Også når man kikket på parolene var det åpenbart at verken KAF eller FK kan fylle denne funksjonen. Alt som kunne kalles perspektiver var borte, tilbake var bare en enorm mengde "dagskrav" en ny avdeling i det reformistiske loppesirkus.

Dette innebærer selvfølgelig ingen avvisning av mer umiddelbare krav 1. mai. Men det primære krav må være at de forskjellige parolene settes i sammenheng med arbeiderklassens selvstendige kamp som klasse: En kamp hvis endelige mål er den proletære revolusjon og den internasjonale bygging av sosialismen.

Korrespondent/Stockholm

(spesielt s. 95), og som også ligger i det som til enhver tid er "rimelig innsats av samfunnets ressurser". Den "gisselsituasjon" landarbeiderne her står i, kan bare møtes med - som for hele arbeiderklassen - et angrep på den borgerlige stat. DNAs parole "Trygghet for arbeid og inntekt" og AKPs sams interesse landarbeidere-bønder er bare mer eller mindre avanserte former for å opprettholde illusjoner i arbeiderklassen. I en arbeidssituasjon hvor en står helt aleine og svært ofte også bor hos "sin arbeidsgiver" kan det for mange, og da særlig yngre mennesker, forståelig nok være vanskelig å ta til motmæle mot en ekstrem utbytting. - Som f.eks. å gå en kald vinter som jernbinder og handtlanger på gårdslønn og uten de varmetelt og varmemuligheter som normale entreprenører har.

På dette punkt - nemlig å få gjennomført slike trivielle ting som verneutstyr, beskyttelse mot å bli satt til alt mulig rart, normal arbeidsdag osv. - er avtalen fullstendig forkastelig. Selv om lønningene har gjort et vesentlig hopp, er disse heller ikke akseptable, og dagens situasjon er ideell for en offensiv kamp. Den eneste "restriksjon" avtalen har med, et at skogsarbeid må avtales ved ansettelsen og uten at lønna stiger av den grunn. Ganske store deler av de som i dag rekrutteres til dette yrket, er første generasjon lønnsarbeidere og halvproletarer. Under de isolerte forhold landarbeiderne arbeider under, er det en meget viktig oppgave å få disse fagorganisert for i det hele tatt å komme i kontakt med dem og utnytte den økte kraft dette er. Det vil også ha stor betydning for å kunne drive vellvirket faglig og politisk kamp - legal eller illegal.

R. K./Korrespondent

LO-KONGRESSEN:

"VÅRT INTERNASJONALE ANSVAR"

Vi tror nok at de fleste av våre lesere har oppdaget det, men vi nevner det allikevel - den japanske imperialismen skjelder i dag i buksene. Den er blitt rammet av lynet, fått seg en solid advarsel fra oven. Vi siterer et høydepunkt i tordenskrallet: "I internasjonal fagbevegelse er vi i gang med et veritabelt felttog mot denne passive og uansvarlige holdningen. La meg si med direkte adresse til de japanske, vesttyske, franske og amerikanske regjeringer: i den verden vi lever i dag, har alle medansvar". Slik ordla Aspengren seg på LO-kongressen under punktet om internasjonale spørsmål. Det er klart det er et tungt ansvar å skulle tukte stor kapitalister i øst og vest, men for sosialdemokrater er intet personlig offer for stort når det gjelder å redde kapitalismen fra kapitalistenes dårskaper.

Hele Aspengrens internasjonale innledning på kongressen var en helt utilslørt bekreftelse på det drå gjentatte ganger har hevdet: under marsjen mot den korporative stat må de korporative organene få et internasjonalt preg. Som en organisasjon som holder slike tiltak oppe i arbeiderklassen, må LO også sterkere og sterkere involvere seg på internasjonal basis. Vi får en internasjonal korporativisme. Samarbeidet innen den imperialistiske kjede omfatter også de organisasjonene som skal sikre arbeiderklassens lydighet i de enkelte land: fagapparatet. Aspengren sier selv: "I denne sammenheng minner man seg om at kontakt mellom myndighetene og organisasjonene er i ferd med å spre seg internasjonalt. ... Det er naturlig at arbeidslivets organisasjoner blir faste samarbeidspartnere i disse organisasjonene (de mellomstatlige). Tendensen er klar, fra ILO til EF til EFTA, hvor vi har tatt initiativet til større innflydelse og til OECD, hvor den faglige gruppen øker sin virksomhet." Og OECD skal nettopp behandle det økonomiske samarbeid mellom imperialist-gigantene. Som vi ser LO's rolle som maktfaktor i det statlige samarbeid mellom imperialistmaktene tas for gitt, og like opplagt er det for Aspengren at disse organene får en korporativistisk form: deltagere er regjeringer og arbeidslivsorganisasjoner.

EKSPORT AV SOSIALDEMOKRATIET

Dette betyr selvsagt ikke at ikke LO har sine spesielle kaker å mele, spesielle oppgaver innen imperialismen. Aspengren selv snakker om hvorledes de skandinaviske sosialdemokratier kan tjene som alternativer, både for industristater og for nye nasjoner. Det dreier seg om eksport av det spesielle sosialdemokratiske styresett, de internasjonale tiltakene har både som formål å skaffe de ny-korporativistiske landa en bedre plass i sola og å finne nye former for å garantere kapitalens herredømme, former som er utprøvet blant annet her hjemme ved at borgerskapets styre av samfunnet utføres av borgerliggjorte arbeiderorganisasjoner. Dette kommer til uttrykk på to felter; i LO's forhold til enkelte nasjonalstater og i den økonomiske politikk som føres allment, dvs. gjennom internasjonale organisasjoner.

Blant de land hvor norsk fagbevegelse har kunnet gripe inn nevnte Aspengren bl. a. Spania, Portugal og Chile. Dette er gode eksempler. De to første befinner seg i en overgang fra et gammeldags til et moderne system for kapitalistisk styre, og har ennå ikke funnet en ny form. Nettopp her kan sosialdemokratiet tilby en løsning som

kombinerer de formelle friheter massene ønsker etter fasciststyre med politisk kontroll gjennom lovlige og integrerte fagapparater. Denne tankegangen er særlig satt på spissen i tilfellet Chile, hvor Aspengren kvalmende nok, gulper opp borgerskapets mest vulgære fascisteteorier. I Sør-Amerika er det nemlig tilfelle at "... reaksjonen på begge ytterfløyer kjemper mot hverandre og hvor de progressive fagorganiserte og demokrater trenger all den støtte de kan få". Her prøver man altså ikke engang å skjule "hjelpens" innhold, men kommer med åpne trussler mot den anti-fascistiske kampen.

INTERNASJONALT SAMARBEID

Det er imidlertid klart at LO/DNA's virksomhet bare fullt ut kan forstås ut fra politikken i de internasjonale organisasjoner. Også her bekreftet Aspengrens innlegg fullt ut det drå har skrevet tidligere, f. eks. i forbindelse med Oslo-møtet av sosialdemokratiske partier og fagorganisasjoner i april i år. Det dreier seg om en internasjonal pådriverholdning for å øke den statlige intervensjonismen i økonomien med henblikk på å garantere arbeidsplassene. Den retter seg derfor mot

konsentrasjonen om inflasjonen i andre imperialistiske land, deriblant sosialdemokratiske regimer som Vest-Tyskland. Dette framkommer i det første sitatet i denne artikkelen og i bemerkningen om at Oslo-møtet skulle "binde ledende sosialdemokratiske politikere". Slik røper Aspengren at den sosialdemokratiske leir er like splittet av imperialismens motsetninger som andre typer borgerlige styresett.

Målsettingen er altså dobbel og vi ser klart hvorfor korporativismen må bli internasjonal. LO's oppgave er å skape en sosial basis for borgerskapets herredømme. Dette er umulig eller i alle fall betraktelig vanskeligere hvis arbeidsløsheten stiger særlig blant de unge. Aspengren betegner derfor arbeidsløsheten i ordelag som er identiske med Nordlis og Frydenlunds, som en trussel mot demokratiet. Og det vil si imot den spesielle sosialdemokratiske form for borgerskapets diktatur.

Denne politikken kan bare føres på det internasjonale plan fordi alle de imperialistiske landa er økonomisk forbundet. Følgelig er korporativismen bare mulig som internasjonalt system og følgelig vil enhver fagorga-

nisasjon som inngår i en korporativistisk organisering av den økonomiske politikken i ett land, med nødvendighet blir en faktor i imperialistmaktens interne maktkamp.

Alle de som ennå nekter å innse betydningen av LO's integrering i statsapparatet og nødvendigheten av å bryte med statsapparatet, bør få øynene opp for dette, hvis de innser LO's rolle i videreutviklingen av imperialismen mot stadig høyere motsetninger. Karakteren av LO's "innsats" blir ennå klarere hvis vi kaster et blikk på deres internasjonale motstandere: de krefter og regimer som utfra nettopp disse motsetningene ikke kan eller vil prioritere stabiliseringen av systemet i forhold til kampen mot inflasjonen. Aspengren oppfatter dette som LO-krav om statsinngrep og kontroll, og peker ut motstanderne som "arbeidsgiverforeninger og gammeldagse økonomer og politikere". Etter å ha oppsummert LO's krav på økt statlig forvaltning av kapitalen i motsetning til det disse kreftene står for, bemerker han meget treffende om sin egen politikk: "For oss er ikke dette radikalt." Vi slutter oss fullt ut til den førtidspensjonerte tordengud på dette punkt.

++++

SOMMERLEIR

ÅRETS SOMMERLEIR:
ENDELIG OPPLEGG ER NÅ KLART

Som tidligere annonsert arrangerer Kommunistisk Arbeiderforbund i samarbeid med Kommunistisk Universitetslag den siste uka av årets fellestid (18.-23. juli) sommerleir på Tromøya ved Arendal. Alle som sympatiserer med den kommunistiske bevegelsen, kan delta.

Det endelige opplegget for leiren er nå klart. Dette innebærer ytterligere endringer i forhold til det som ble opplyst i siste nr. av den røde Arbeideren, noe som følger av at KULs 2. kongress likevel ikke vil finne sted på leiren.

Opplegget er følgende: Mandag

18. juli blir det innrykk og organisering av leiren, tirsdag 19. juli blir satt av til behandling av AKP og kommunistenes holdning til denne grupperingen, onsdag 20. juli drøftes det nasjonale spørsmål, og torsdag 21. juli blir det diskusjon av de oppgaver K.A. står overfor i det partibyggende arbeidet. Fredag 21. juli blir det aksjon med gatesalg av kommunistisk materiale i Arendal om formiddagen og avslutningsfest om kvelden. Lørdag formiddag blir det opprydding og avreise.

Som før meldt, vil representanter for EPLF (Det eritreiske folkets frigjøringsfront) i Norge være tilstede og delta i diskusjonene.

På kveldene vil det i år bli orga-

niserter former for kameratslig samvær. Dessuten vil det bli organisert barnepass på kollektiv basis.

Foruten dette nevner vi at leiren byr på ypperlige innkvarteringsforhold i hus med dusj, felles matservering, samt gode bade- og fiskemuligheter.

For de som ønsker å være tilstede hele tida blir prisen kr. 200,-, og det blir tilsvarende reduksjon for kortere opphold. Mat og losji er her inkludert.

Alle interesserte bør hurtigst mulig melde seg på til Kommunistisk Arbeiderforbund, Sommerleirkomiteen, Boks 2863, Tøyen, Oslo 5 - seinest 10. juli. Betaling skjer på selve leiren.

VEND LO APPARATET ... Fortsatt fra s. 2

hvert manipulasjonsforsøk fra fagapparatets side.

Stikk i strid med innholdet i avd. 8's forslag, som selvfølgelig fikk full oppslutning fra "opposisjonen", må arbeiderklassen kvitte seg med enhver tanke på å oppnå fordeler innen det borgerlige lov- og avtaleverket med hjelp av

det samme lovverket. Kampen må føres på tvers av disse lover.

Bare slik kan fagbevegelsens kampkraft styrkes. Fredsplikten er bare en plikt for arbeiderklassen så lenge den respekterer borgerskapets lovverk.

Dette er også lærdommen av Kongressens øvrige vedtak. De fagorga-

niserter rundt om i landet er bundet av disse vedtak i den grad de respekterer og retter seg etter dem. Men dermed retter de seg også etter en politikk for sin egen svinebinding. De fagorganiserte må neglisjere LO-kongressens vedtak.

++++

Strassbourger-tesene om fagapparatets karakter og arbeiderklassens oppgaver:

"Som revolusjonære dialektikere må vi, når vi bestemmer våre oppgaver, regne med og gå ut fra de nye kjennsegningene og den nye situasjonen. Og kjennsegningene tilsier at det reformistiske fagforeningsapparatet utgjør en del av den borgerlige stat med den spesielle funksjon å avverge streiker. Når det forholder seg slik, må vi søke nye metoder for å lede den økonomiske kampen uten det reformistiske fagforeningsapparatet og på tross av dette apparatet. Dette er ikke lett. De tidligere, spissborgerlig innstilte kommunister har allerede grunn til å sukke."

Fra Strassbourger-tesene til "opposisjonens" illusjoner om forbundenes rolle som mulige redskaper i arbeiderklassens kamp:

"Bare ved at streikeledelsen blir stilt i motsetning til fagforeningsapparatet som reformistene behersker, kan en gjennomføre en virkelig selvstendig ledelse av de økonomiske kampene. Selv den minste ideologiske og organisatoriske avhengighet i streikeledelsen av det reformistiske fagforeningsapparat, selv den minste svekkelse av kampen kan føre til nederlag i streiken og til svekkelse av den faglige opposisjonens autoritet, der med også en svekkelse av de streikeledelsene som er skapt på deres initiativ."

Apropos "opposisjonen" på LO-kongressen og kravet om å gjøre LO til kamporganisasjon. Fra Strassbourger-tesene:

"Oppdratt fra barndommen av til den oppfatning at den økonomiske kamp må ledes av fagforeningene, gjentar de denne utenat lærte leksjonen uten å regne med det særegne i den allmenne situasjon, med fagforeningenes stilling, eller med det virkelige liv i det hele tatt. For disse provinspolitikere fins det overhodet ikke noe nytt." Vend denne "opposisjonens" anvisninger ryggen. Studer Strassbourger-tesene.

